RAPPORT TER TERECHTZITTING
in zaak 32/86 *

I — De feiten en het procesverloop

1. Verzoekster, de Italiaanse staalonderneming Sisma SpA — Società industrie siderurgiche meccaniche e affini SpA —, te Milaan, werd bij brief van 11 oktober 1983 door de Commissie in kennis gesteld van de produktiequota en van de gedeelten daarvan die zij in het vierde kwartaal 1983 op de gemeenschappelijke markt mocht afzetten.

Op een verzoek van 15 september 1983 kende de Commissie verzoekster voor het vierde kwartaal 1983 een aanvullend quotum toe van 1 491 ton voor produkten van categorie VI. Dit gebeurde bij brief van 29 december 1983, die door verzoekster op 9 januari 1984 werd ontvangen en waarin de Commissie onder meer overwoog, dat verzoekster uitzonderlijke orders had ontvangen voor exporten naar de Sovjetunie van speciale produkten, waarbij de Gemeenschap een zeker belang had, dat het totaal van genoemde orders, voor wat de produkten van categorie VI betreft, het gedeelte van de quota die verzoekster niet op de gemeenschappelijke markt mocht leveren met meer dan 10% overschreed en dat die orders, die verkregen waren tegen de officiële koersnoteringen op de wereldstaalmarkt, groter waren dan het normale volume van verzoeksters exporten naar de Sovjetunie gedurende de laatste drie jaren. Daarbij stelde de Commissie vast dat verzoekster voldeed aan alle voorwaarden van artikel 14, sub c, van beschikking nr. 2177/83 van 28 juli 1983 tot verlenging van het stelsel voor toezicht en produktiequota voor bepaalde produkten van de ondernemingen van de ijzer- en staalindustrie (PB 1983, L 208, blz. 1). Volgens dit artikel kan

„1) De Commissie onder meer aanvullende quota toekennen aan de ondernemingen

— die orders voor derde landen hebben ontvangen die het gedeelte van het quotum dat de onderneming niet op de gemeenschappelijke markt mag leveren met meer dan 10% overschrijden;

— die binnen de eerste zes weken van het kwartaal waarin de uitvoer zal plaatsvinden een desbetreffend verzoek onder toevoeging van bewijsstukken indienen;

...

2) Indien de Commissie vaststelt dat deze orders in het belang zijn van de Gemeenschap, kent zij deze ondernemingen aanvullende quota toe overeenkomende met de hoeveelheid waarmede de in lid 1, eerste streepje, genoemde drempel wordt overschreden.

..."

2. Bij brief van 10 februari 1984 vroeg verzoekster aan de Commissie haar aanvullende quota toe te kennen die naar het eerste kwartaal van 1984 zouden worden overgedragen, zulks krachtens artikel 14, sub c, van beschikking nr. 234/84 van de Commissie van 31 januari 1984 tot verlenging van het stelsel voor toezicht en produktiequota (PB 1984, L 29, blz. 1), een bepaling die is geformuleerd in gelijke bewoordingen als voornoemd artikel 14, sub c, van algemene beschikking nr. 2177/83. Verzoekster motiveerde haar verzoek door te stellen dat zij orders had genoteerd voor 4 452 ton walsprodukten van categorie VI, bestemd voor

* Procestaal: Italiaans.

de Sovjetunie en in het eerste kwartaal 1984 te leveren, dat wil zeggen een hoeveelheid die groter was dan 10% van het gedeelte van het quotum dat verzoekster niet op de gemeenschappelijke markt mocht leveren.

3. Bij brief van 14 februari 1984 stelde de Commissie verzoekster in kennis van de produktiequota en de gedeelten daarvan die in het eerste kwartaal 1984 op de gemeenschappelijke markt mochten worden geleverd. Partijen zijn het erover eens dat de Commissie in dit besluit geen rekening had gehouden met het verzoek dat verzoekster in bovengenoemde brief van 10 februari 1984 had gedaan.

4. Vervolgens deelde verzoekster de Commissie bij brief van 19 maart 1984 mee dat zij, om de druk van de verkopen op de gemeenschappelijke markt te verlichten, een order voor de Sovjetmarkt had aanvaard die vóór 15 april 1984 moest worden geleverd en die betrekking had op 1 428 ton warmgewalste balken, die alle kenmerken vertoonden om als speciale balken te kunnen worden beschouwd. Volgens verzoekster werden deze speciale balken door geen andere communautaire producent vervaardigd en konden zij de gemeenschappelijke ijzer- en staalmarkt derhalve niet verstoren. Bijgevolg, aldus verzoekster, moesten deze balken niet aan het in voornoemde algemene beschikking nr. 234/84 vervatte stelsel van produktiequota worden onderworpen, en als zodanig zijn vrijgesteld van iedere communautaire verplichting, aangezien zij voor een derde land bestemd waren.

5. Bij brief van 17 april 1984 beantwoordde de Commissie verzoeksters vraag van 10 februari 1984, zonder rekening te houden met de brief van 19 maart 1984. De Commissie stelde onder meer vast dat verzoekster beantwoordde aan alle in artikel 14, sub c, van beschikking nr. 2177/83 gestelde voorwaarden, dat zij uitzonderlijke orders had verkregen voor de uitvoer naar de Sovjetunie van speciale produkten met een zeker belang voor de Gemeenschap en dat het totaal van deze orders met betrekking tot produkten van categorie VI het gedeelte van het quotum dat de onderneming niet op de gemeenschappelijke markt mocht leveren met meer dan 10% overschreed. Overeenkomstig artikel 14, sub c, van algemene beschikking nr. 234/84 kende de Commissie verzoekster voor categorie VI dan ook een aanvullend quotum toe van 610 ton voor het eerste kwartaal 1984.

6. Bij brief van 22 mei 1984 antwoordde de Commissie bovendien op verzoeksters brief van 19 maart 1984 dat, gelet op de hoeveelheden die moesten worden uitgevoerd, artikel 14, sub c, van algemene beschikking nr. 234/84 in casu niet kon worden toegepast. Met betrekking tot de kenmerken en het bijzonder gebruik van de betrokken produkten wees zij erop dat zelfs speciale produkten die door een zeer klein aantal ondernemingen voor zeer specifieke gebruiksdoeleinden worden vervaardigd, aan het quotastelsel zijn onderworpen, evengoed als ingevolge artikel 10, lid 2, van beschikking nr. 234/84 aanvullende quota worden toegekend aan ondernemingen die speciale produkten vervaardigen die in tonnage ten minste 50% van hun produktie in de betrokken categorie of categorieën vertegenwoordigen. Bijgevolg, aldus de Commissie, moesten voor de betrokken partijen speciale balken de in het kader van het quotastelsel voorgeschreven verklaringen aan de Commissie zijn gedaan.

7. In een brief van 14 augustus 1984 verweet de Commissie verzoekster dat zij in het vierde kwartaal 1983 haar produktiequota voor de categorieën IV en VI met respectievelijk 660 ton en 462 ton had overschreden. In deze brief gaf de Commissie onder meer het volgende te kennen:

„Bij brief van 11 oktober 1983 heeft de Commissie... u in kennis gesteld van het besluit houdende vaststelling van uw produktiequota voor het vierde kwartaal 1983 en

de gedeelten daarvan die op de gemeenschappelijke markt mochten worden geleverd.

Meer bepaald waren de produktiequota voor de categorieën IV en VI vastgesteld op respectievelijk 4 277 ton en 25 692 ton.

Bij besluit dat u op 29 december 1983 is meegedeeld, is uw produktiequotum voor categorie VI vervolgens met 1 491 ton verhoogd.

Anderzijds had u, overeenkomstig artikel 11, lid 4, van beschikking nr. 2177/83/EGKS, 2 500 ton van uw produktiequotum voor categorie IV afgestaan.

Krachtens artikel 11, lid 3, sub a, van die beschikking had u bovendien het recht om van het vierde kwartaal 1983 respectievelijk 185 en 1 328 ton van de voor de categorieën IV en VI toegewezen produktiequota over te dragen.

In het vierde kwartaal 1983 beschikte u bijgevolg... voor de categorieën IV en VI over produktiequota van respectievelijk 1 962 ton en 28 511 ton.

Uit de verklaringen die u aan de Commissie hebt gedaan... blijkt dat u in de loop van dit kwartaal... voor de categorieën IV en VI nettoprodukties van respectievelijk 2 681 ton en 29 381 ton had verwezenlijkt.

Rekening houdend met de in artikel 11, lid 1, van beschikking nr. 2177/83/EGKS bepaalde overschrijdingsmarge, heeft u uw produktiequota voor de categorieën IV en VI derhalve met respectievelijk 660 ton en 462 ton overschreden."

Verzoekster bracht haar opmerkingen met betrekking tot deze overschrijdingen naar voren in haar brief van 18 september 1984 en tijdens de hoorzitting die plaatsvond op 14 december 1984.

8. Ondertussen deelde de Commissie verzoekster bij brief van 27 november 1984 mede dat zij, zelfs rekening houdende met het aanvullende quotum van 610 ton voor categorie VI, had vastgesteld dat de produktiequota van het eerste kwartaal 1984 voor de categorieën IV en VI waren overschreden met respectievelijk 51 en 3 375 ton.

Hieromtrent zette verzoekster haar opmerkingen uiteen in haar brief van 2 februari 1985 en werd zij gehoord tijdens de hoorzitting van 26 april 1985.

9. Bij beschikking van 18 juni 1985 legde de Commissie verzoekster een boete op van 27 850 ecu, stellende dat zij in het vierde kwartaal 1983 haar produktiequota voor de categorieën IV en VI met respectievelijk 652 en 462 ton had overschreden.

10. Ten slotte zond de Commissie verzoekster bij brief van 27 december 1985 — door laatstgenoemde ontvangen op 8 januari 1986 — een copie van de beschikking die de Commissie op 20 december 1985 had vastgesteld en waarbij verzoekster een boete van 85 650 ecu werd opgelegd wegens overschrijding van haar produktiequota voor de categorieën IV en VI met respectievelijk 51 en 3 375 ton in het eerste kwartaal 1984.

Volgens genoemde copie was de beschikking van de Commissie vastgesteld op 27 december 1985 (en dus niet op 20 december 1985, zoals in het begeleidend schrijven van de Commissie was verklaard) en op grond van beschikking nr. 234/84, zoals laatstelijk gewijzigd bij beschikking nr. 2760/85 van de Commissie van 30 september 1985 (PB 1985, L 260, blz. 7), die op 2 oktober 1985 in werking is getreden en bepaalt dat de Commissie onder bepaalde voorwaarden aanvullende quota kan toekennen aan een onderneming die de enige

staalproducent is in het land waar zij is gevestigd. In de overwegingen van de beschikking stelt de Commissie met name:

— dat verzoekster zich heeft beroepen op haar recht uit hoofde van artikel 11, lid 3, sub d, van beschikking nr. 234/84, om het gedeelte van de produktiequota voor de produkten van de categorieën IV en VI, dat niet was gebruikt in het vierde kwartaal 1983, over te dragen naar het eerste kwartaal 1984;

— dat verzoekster zich heeft beroepen op het feit, dat de Commissie haar eerst bij brief van 29 december 1983 in kennis had gesteld van de toekenning krachtens artikel 14, sub c, van bovengenoemde beschikking van 1 491 ton aanvullende produktiequota voor categorie VI, waardoor deze niet konden worden gebruikt in het vierde kwartaal 1983; dat verzoekster deze tonnen derhalve heeft aangerekend op haar quotum voor het eerste kwartaal 1984;

— dat verzoekster heeft aangevoerd dat een gedeelte van haar produktie, bestemd om op de Russische markt te worden geleverd, moet worden beschouwd als de produktie van speciale balken, die derhalve niet is onderworpen aan het quotastelsel;

...

— dat artikel 11, lid 3, sub d, van beschikking nr. 234/84 niet van toepassing is op verzoekster, die haar produktiequota voor de categorieën IV en VI in het vierde kwartaal 1983 had overschreden;

— dat het in de brief van de Commissie van 29 december 1983 toegekende aanvullende produktiequotum heeft gediend ter rechtvaardiging van de hoeveelheden die verzoekster reeds in het vierde kwartaal 1983 had geproduceerd; dat die hoeveelheid bijgevolg niet meer kan worden geboekt op het volgende kwartaal, ook al werd de brief van de Commissie ontvangen aan het einde van het kwartaal waarnaar werd verwezen;

— dat, zelfs indien de door verzoekster voor de Russische markt geproduceerde balken zodanige kenmerken vertoonden, dat zij als speciale balken konden worden aangemerkt, dit nog geen grond zou opleveren om van deze produkten geen aangifte te doen, aangezien ook speciale balken en produkten aan het quotastelsel onderworpen zijn, gelijk blijkt uit artikel 4, lid 1, van bovengenoemde beschikking;

— dat, gelijk de Commissie reeds heeft toegegeven in haar individuele beschikking van 18 juni 1985 betreffende een krachtens artikel 58 EGKS-Verdrag aan verzoekster opgelegde boete, de Commissie heeft nagelaten om verzoekster opmerkzaam te maken op haar onjuiste interpretatie van artikel 11, lid 3, sub d, van bovengenoemde beschikking;

...

— dat verzoekster ter zake van de vastgestelde overtredingen een boete krachtens artikel 58 EGKS-Verdrag moet worden opgelegd, waarvan het maximumbedrag gelijk is aan de waarde van de onregelmatige produkties;

— dat artikel 12, eerste alinea, van beschikking nr. 234/84 voorziet in een boete wegens overschrijding van de produktiequota, die in de regel 100 ecu bedraagt voor iedere ton waarmee die quota worden overschreden;

— dat de onzekerheid omtrent de verlenging van het quotastelsel in het eerste kwartaal 1984 voor dat kwartaal een verlaging van het algemene tarief tot 50 ecu voor iedere ton overschrijding rechtvaardigt;

— dat het feit dat de Commissie verzoekster er niet heeft op gewezen, dat haar interpretatie van artikel 11, lid 3, sub d, van bovengenoemde beschikking onjuist was, een verlaging tot 25 ecu van het voor iedere ton overschrijding geldende tarief rechtvaardigt.

...

Een uittreksel van de beschikking werd bekendgemaakt in het Publikatieblad van 31 december 1985 (C 347, blz. 1) houdende mededeling van de „beschikkingen van de Commissie van de Europese Gemeenschappen van 20 december 1985 . . .".

11. Bij verzoekschrift, neergelegd ter griffie van het Hof op 7 februari 1986, heeft verzoekster krachtens artikel 36 EGKS-Verdrag het onderhavige beroep ingesteld tot nietigverklaring van de beschikking van de Commissie van 20 of van 27 december 1985.

12. Het Hof heeft, op rapport van de rechter-rapporteur en gehoord de advocaat-generaal, besloten zonder instructie tot de mondelinge behandeling over te gaan. Het heeft de Commissie evenwel verzocht, bepaalde documenten over te leggen.

13. Beschikking van 5 november 1986 heeft het Hof besloten de zaak naar de Tweede kamer te verwijzen.

II — Conclusie van partijen

1. *Verzoekster* concludeert dat het den Hove behage:

primair,

— de beschikking van de Commissie van 20 of van 27 december 1985 nietig te verklaren;

subsidiair,

— de beschikking te herzien door de boete te verlagen tot een symbolisch of in ieder geval evenredig bedrag;

in beide gevallen,

— de Commissie te verwijzen in de kosten van het geding;

2. De *Commissie* concludeert dat het den Hove behage:

— het beroep te verwerpen;

— verzoekster te verwijzen in de kosten van het geding.

III — Middelen en argumenten van partijen

Verzoekster voert drie middelen aan:

A — schending van wezenlijke vormvoorschriften;

B — schending van het EGKS-Verdrag en de regels betreffende de toepassing ervan, te weten algemene beschikking nr. 234/84;

C — schending van algemene beginselen wegens miskenning van de uitzonderlijke omstandigheden, die een andere opvatting omtrent het bestaan althans de ernst van de overtreding en bijgevolg een verlaging van de boete tot een symbolisch bedrag rechtvaardigen.

A — *Schending van wezenlijke vormvoorschriften*

1. Volgens *verzoekster* moet de schending van wezenlijke vormvoorschriften in het onderhavige geval worden onderzocht vanuit een dubbel gezichtspunt, te weten de formele schending strikt genomen en de onvoldoende of tegenstrijdige motivering van de bestreden handeling.

Wat het eerste punt betreft wijst verzoekster op de brief van 27 december 1985, waarbij zij in kennis werd gesteld van de bestreden beschikking en waarin werd verklaard dat deze door de Commissie was vastgesteld op

20 december 1985. Uit de inhoud van de beschikking blijkt echter op enkele plaatsen dat de boete is opgelegd op 27 december 1985. Aangezien onzekerheid omtrent data en termijnen voor de ondernemingen dikwijls beslissend is, moet dit evenzeer het geval zijn voor de Commissie. Indien de beschikking is genomen op 27 december, dus tussen de twee eindejaarsfeesten, moet men zich bovendien afvragen of de bevoegdheidsregels daadwerkelijk in acht zijn genomen. Verzoekster maakt er bovendien bezwaar tegen dat aan het begin van de beschikking algemene beschikking nr. 2760/85 als rechtsgrondslag voor de oplegging van een boete wordt vermeld. Deze beschikking is evenwel in oktober 1985 in werking getreden, terwijl de onderhavige zaak betrekking heeft op het eerste kwartaal 1984. Bijgevolg heeft beschikking nr. 2760/85 ofwel niets met de zaak te maken, in welk geval zij niet mocht worden vermeld, ofwel is zij in casu van toepassing en dan moeten aan verzoekster de aanvullende quota worden toegekend die deze beschikking vaststelt.

Verzoekster stelt nog dat de motivering van de bestreden beschikking noch de toegewezen produktiequota vermeldt noch de berekening aan de hand waarvan de gestelde overschrijding zou zijn vastgesteld. Ook met betrekking tot de niet-bewezen verklaringen dat verzoekster in het vierde kwartaal 1983 haar produktiequota had overschreden en dat het in januari 1984 laattijdig toegekende aanvullende quotum van 1 491 ton bij het vorige kwartaal moet worden gerekend, ontbreken concrete verwijzingen. Vanaf het moment van kennisgeving moet de beschikking als zodanig evenwel voldoende gegevens bevatten. Het volstaat dus niet dat de onderneming dankzij het dossier waarover zij beschikt, een reconstructie kan maken van de feitelijke elementen en de redenering die de Commissie waarschijnlijk heeft gevolgd bij de vaststelling van bepaalde bedragen (zie arrest van 13 juni 1958, zaak 9/56, Meroni, Jurispr. 1958, blz. 9).

2. De *Commissie* verklaart in de eerste plaats dat de bestreden beschikking is vastgesteld op 20 december 1985 (zoals vermeld in de mededeling in het PB C 347 van 31. 12. 1985), en dat het dus slechts gaat om een loutere materiële onjuistheid in de aan verzoekster gezonden copie, die geen invloed heeft op de kern van de handeling. In casu heeft deze vergissing verzoekster overigens geen enkel nadeel kunnen bezorgen, aangezien de beroepstermijnen niet ingaan op de dag waarop de beschikking is vastgesteld, maar op de dag waarop de beschikking is medegedeeld aan degene voor wie zij bestemd is, in casu 8 januari 1986. In de tweede plaats is beschikking nr. 2760/85 in de bestreden beschikking enkel vermeld omdat zij de laatste wijziging vormde van algemene beschikking nr. 234/84, waarnaar de bestreden beschikking verwijst.

Met betrekking tot de motivering van de bestreden beschikking wijst de Commissie erop dat de omvang van de motiveringsplicht afhankelijk is van de aard der betrokken handeling en van de omstandigheden waaronder deze is vastgesteld (zie arrest van 28 maart 1984, zaak 8/83, Bertoli, Jurispr. 1984, blz. 1649). In casu is de beschikking niet alleen op zichzelf voldoende, maar maakt bovendien de voorbereidende fase van de beschikking het zowel mogelijk dat verzoekster kennis draagt van de gronden van de beschikking, als dat het Hof zijn controle uitoefent. Verzoekster bezit immers niet alleen de brief van 14 februari 1984, waarbij de produktiequota voor het eerste kwartaal 1984 werden meegedeeld, maar ook de brief van 27 november 1984, waarbij de bezwaren uit hoofde van artikel 36 EGKS-Verdrag werden meegedeeld, en het verslag van de hoorzitting van 26 april 1985, waarop tussen partijen een discussie heeft plaatsgevonden. Verzoeksters argument met betrekking tot het bewijs van de overschrijding van de produktiequota voor

het vierde kwartaal 1983 wordt ten slotte weerlegd door het feit, dat verzoekster bij beschikking van 18 juni 1985 een boete wegens overschrijding is opgelegd, die zij niet heeft betwist.

B — *Schending van het Verdrag en van de regels betreffende de toepassing ervan*

1. Voor *verzoekster* berust dit middel op twee verschillende onregelmatigheden:

a) foutieve berekening, omdat niet met alle quota die in de betrokken periode aan verzoekster toekwamen, rekening is gehouden;

b) wegens de herhaalde nalatigheden van de Commissie levert de oplegging van de boete misbruik op.

a) Met betrekking tot het eerste onderdeel van het middel wijst verzoekster erop dat de Commissie in haar brief van 29 december 1983, die door verzoekster op 9 januari 1984 werd ontvangen, het uitzonderlijk karakter heeft erkend van de orders voor de uitvoer van speciale produkten naar de Sovjetunie en haar een aanvullend produktiequotum van 1 491 ton heeft toegekend. Ook al was in deze brief vermeld, dat deze bepalingen geldig waren voor het vierde kwartaal 1983, dan nog was verzoekster volkomen gerechtigd om deze hoeveelheid over te dragen naar het eerste kwartaal 1984, aangezien de in de bestreden beschikking vervatte verklaring dat deze brief werd ontvangen aan het einde van het kwartaal waarop hij betrekking had, onjuist is. Evenmin kan waarde worden gehecht aan de verklaring van de Commissie in de betrokken beschikking, dat deze 1 491 ton de hoeveelheden moesten dekken die verzoekster reeds had geproduceerd in het vierde kwartaal 1983. Er is immers geen enkel spoor van deze verrichting in de boetebeschikking van 18 juni 1985. Bijgevolg moeten deze 1 491 ton worden aangerekend op het eerste kwartaal 1984. Aangezien de Commissie eind december 1983 van oordeel was dat de balken die voor de Sovjetunie bestemd waren speciale produkten waren die recht konden geven op aanvullende quota, valt bovendien niet in te zien waarom dit criterium nu niet meer geldt en de Commissie bijgevolg niet overeenkomstig het verzoek van 19 maart 1984 heeft bevestigd dat een order van 1 428 ton speciale balken, die in het eerste kwartaal 1984 moesten worden geproduceerd en naar de Russische markt worden verzonden, niet aan het quotastelsel was onderworpen. Ten slotte zou, ook indien het Hof met de Commissie van oordeel mocht zijn dat deze speciale balken aan het quotastelsel zijn onderworpen, niettemin een aanvullend quotum moeten worden toegekend, gelijk de Commissie in haar brief van 22 mei 1984 heeft toegegeven onder verwijzing naar artikel 10, lid 2, van algemene beschikking nr. 234/84. Wanneer men bedoelde 1 491 ton en 1 428 ton samentelt en daaraan de in artikel 11 van beschikking nr. 234/84 voorziene overschrijdingsmarge van 3% toevoegt, komt men ongeveer tot de betwiste hoeveelheid. Aangezien het een vaste prakijk van de Commissie is om ondernemingen niet te vervolgen voor overschrijdingen met geringe hoeveelheden, is de beweerde schending dus aangetoond.

b) Met het tweede onderdeel van het onderhavige middel verwijt verzoekster de Commissie, dat deze de bestreden beschikking werktuiglijk heeft vastgesteld, zonder de situatie van de betrokken onderneming aan een grondig onderzoek te onderwerpen. Daarenboven behoren de onzekerheden en de nalatigheden die de Commissie in de bestreden beschikking uitdrukkelijk toegeeft, niet enkel tot verlaging van de boete te leiden. Wanneer zij, zoals in casu, na afloop van het kwartaal nog gedurende onbepaalde tijd voortduren, zijn zij bepalend voor de

eventuele vergissingen van de ondernemingen, die over een waarlijk recht beschikken om niet vervolgd te worden. Mitsdien moet de beschikking worden nietigverklaard.

2. a) De *Commissie* wijst erop dat de brief van 27 december 1983 uitdrukkelijk vermeldde dat de 1 491 ton waren toegekend voor het vierde kwartaal 1983, alsmede dat zij met dit aanvullend quotum rekening heeft gehouden bij de berekening van de overschrijdingen van genoemd kwartaal, hetgeen het juist mogelijk maakte om de overschrijding in categorie VI te verminderen. De Commissie is bovendien van mening, dat er niets tegenstrijdigs is in haar houding inzake de 1 428 ton, bestemd voor de Russische markt. In antwoord op een specifiek verzoek van verzoekster had de Commissie in haar brief van 29 december 1983 vastgesteld dat de voorwaarden van artikel 14, sub c, van algemene beschikking nr. 2177/83 waren vervuld, en dat verzoekster bijgevolg voor het vierde kwartaal 1983 recht had op een aanvullend produktiequotum van 1 491 ton. De 1 428 ton bedoeld in verzoeksters brief van 19 maart 1984 vormden ten opzichte van de aan haar toegewezen quota echter een te geringe hoeveelheid om het in artikel 14, sub c, bepaalde mechanisme in beweging te zetten. Evenzo bepaalt artikel 10, lid 2, van beschikking nr. 234/84 enkel dat de Commissie aanvullende quota kan — en niet moet — toekennen indien de onderneming bepaalde voorwaarden vervult; de bijzondere aard van de betrokken produkten is geen kenmerk waardoor deze aan de toepassing van iedere communautaire norm kunnen worden onttrokken, gelijk verzoekster in haar brief van 19 maart 1984 beweerde. Ten slotte, aldus de Commissie, had verzoekster in deze brief verklaard dat de levering van de produkten was voorzien voor het tweede kwartaal 1984. Onder die omstandigheden kon de order in kwestie geen enkele invloed hebben op verzoeksters quotum voor het eerste kwartaal 1984, hetgeen ook haar argument weerlegt dat, indien 1 428 ton en 1 491 ton in mindering werden gebracht op het eerste kwartaal 1984, dit de overschrijding van het tweede kwartaal 1984, die het onderwerp van het geschil vormt, nagenoeg zou opheffen.

b) Ten slotte verwerpt de Commissie het tweede onderdeel van verzoeksters middel. Hetgeen verzoekster omschrijft als een neiging tot automatisme, is slechts de normale en herhaalde formulering van alle boetebeschikkingen. In het onderhavige geval heeft verzoekster in werkelijkheid een betere behandeling gekregen dan waar zij recht op had, aangezien de motivering van de omstreden beschikking een alinea bevat waarin haar voor een tweede maal, dat wil zeggen voor twee opeenvolgende trimesters, op grond van één nalatigheid van de Commissie een lager boetetarief wordt toegekend.

C — *Het bestaan van uitzonderlijke omstandigheden*

1. *Verzoekster* is van mening dat, zo bovenstaande grieven niet mochten leiden tot nietigverklaring van de bestreden beschikking, zij in aanmerking moeten worden genomen als elementen die het bestaan bewijzen van uitzonderlijke omstandigheden, dat wil zeggen als elementen die een louter symbolische boete rechtvaardigen.

In dit verband herinnert verzoekster voorts aan de teleurstellende resultaten de zij sinds meerdere jaren boekt. Bovendien heeft zij over heel 1983 van de produktiequota die haar in totaal waren toegekend, niet meer dan 8 000 ton kunnen benutten. Billijkheidshalve moet rekening worden gehouden met de gevolgen die de handelwijze van een onderneming heeft op het stelsel in het algemeen, vóórdat haar zware boetes worden

opgelegd wegens beweerde overschrijdingen, te meer daar de Commissie bij het afsluiten van de driemaandelijkse balansen blijk heeft gegeven van twijfels en tegenstrijdigheden.

2. De *Commissie* stelt enkel dat, indien er inderdaad sprake is van uitzonderlijke omstandigheden, daarmee rekening kan worden gehouden bij de betaling van de boete, vooropgesteld dat verzoekster een verzoek in die zin tot de Commissie richt.

O. Due
rechter-rapporteur